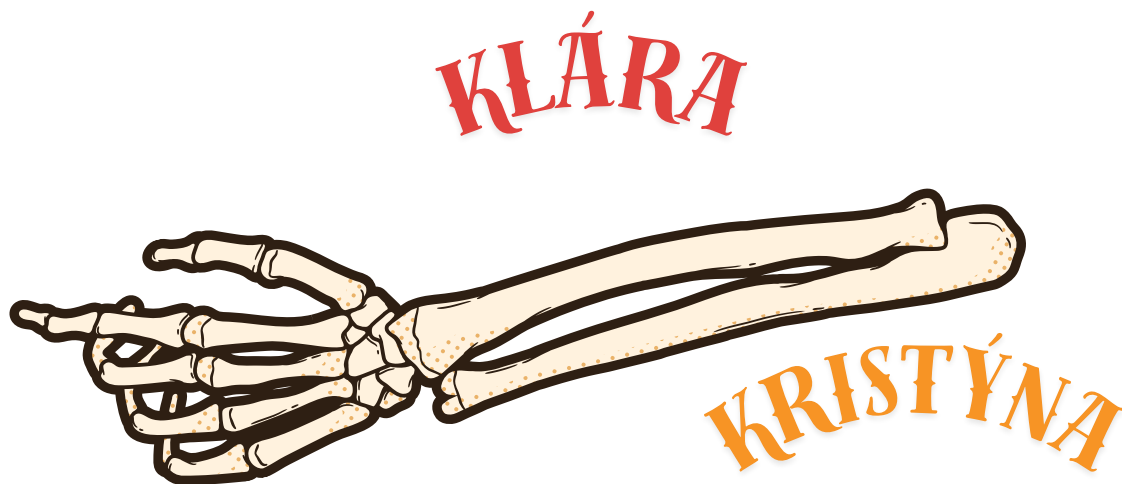

Odvážna kost

Klára

V lidském těle, hluboko pod kůží, žila statečná kost jménem Klára.

Klára byla v předloktí desetileté Aničky a byla na svou práci náležitě hrdá. Společně se svou sestrou Kristýnou tvořily perfektní tým.

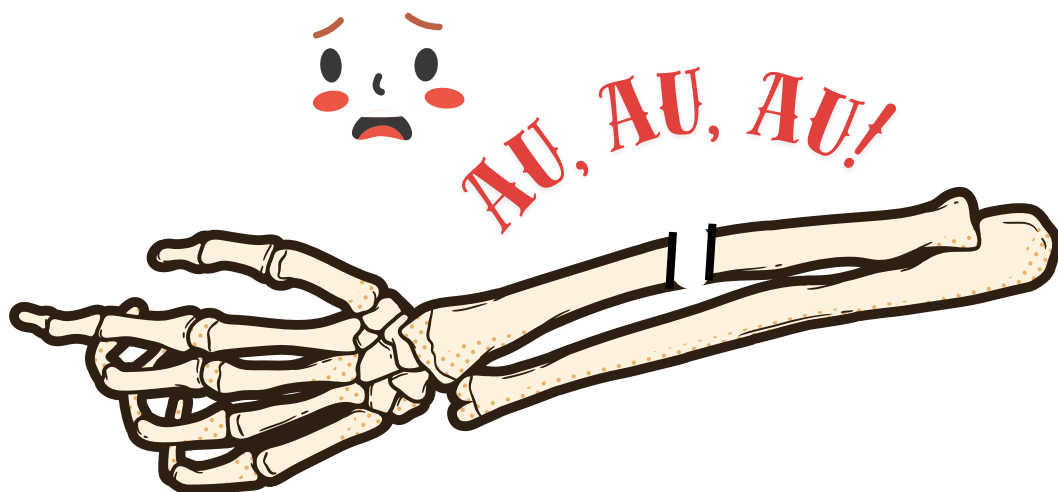

Klára s Kristýnou umožňovaly Aničce dělat všechny důležité věci - psát úkoly, hrát na klavír a samozřejmě posílat zprávy kamarádkám.

Jenže jednoho dne, když Anička závodila na kole s kamarády, stalo se něco nečekaného. Přední kolo narazilo do kamene, Anička přeletěla řídítka a dopadla přímo na natažené ruce.

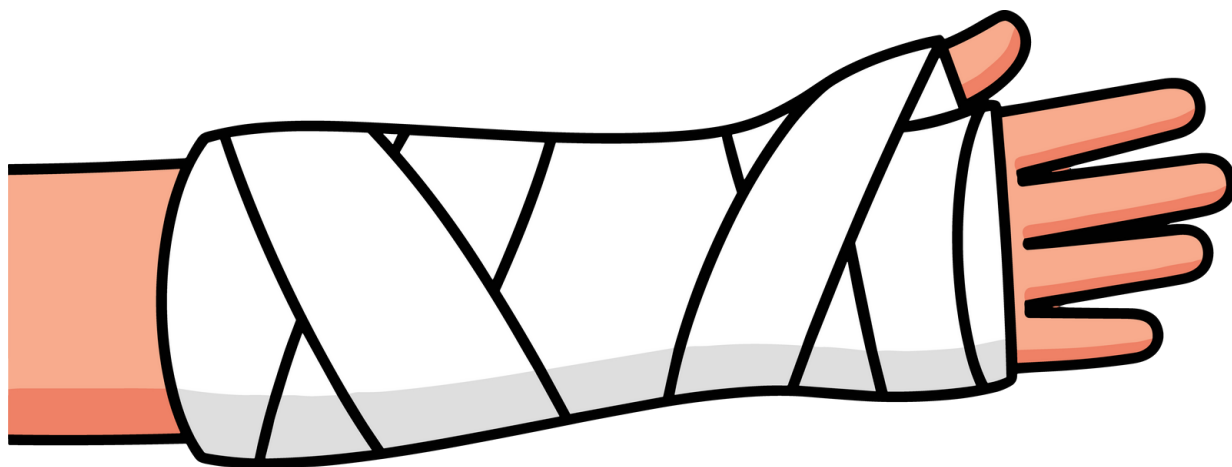
"PRÁSK!" ozvalo se v Aniččině předloktí. Klára pocítila ostrý tlak. Pak přišla bolest, jakou ještě nikdy nezažila. Zlomila se přesně uprostřed. "Pomoc!" volala Klára zoufale. "Jsem zlomená!"

Okamžitě se kolem ní začaly shromažďovat červené krvinky, které přivolaly posily. Nervové buňky vyslaly signál do mozku: "Máme problém, máme problém! Kost Klára je zlomená!"

Anička plakala bolestí. Rodiče ji rychle odvezli do nemocnice, kde lékařka na rentgenu uviděla Kláru rozdělenou na dvě části. "Máš zlomenou kost v předloktí," vysvětlila Aničce. "Dáme ti sádku, aby se mohla zahojit."

A tak se kolem Kláry a celé ruky objevila těžká bílá sádra. Klára byla vyděšená. "Co teď? Už nikdy nebudu jako dřív!"

Ale brzy se u ní objevila zvláštní skupinka buněk. "Ahoj, my jsme osteoblasty, opraváři kostí," představil se jejich vedoucí. "Neboj se, my tě dáme dohromady."

A skutečně, osteoblasty se pustily do práce. Začaly stavět novou kost. "To trochu bolí," stěžovala si Klára. "Bolest je součást hojení," vysvětlil vedoucí osteoblast. "Díky tomu Anička ví, že má ruku šetřit a co nejmíň ji používat."

Den za dnem osteoblasty pracovaly. Klára cítila, jak postupně sílí. Anička mezitím nemohla hrát na klavír ani jezdit na kole, ale kamarádi jí popsali sádku veselými obrázky a vzkazy.

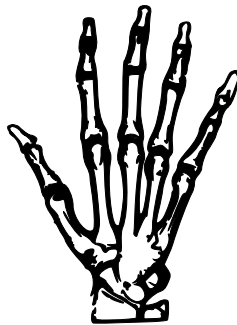
Po šesti týdnech přišla Anička znovu do nemocnice. Lékařka sundala sádku a udělala nový rentgen. "Podívejte," ukazovala Aniččiným rodičům, "kost se krásně zahojila. Dokonce je v místě zlomeniny silnější než předtím."

A byla to pravda. Klára byla nejen srostlá, ale v místě zlomeniny byla dokonce silnější a odolnější. Starší kostní buňka, která žila v Aniččině lokti, se usmála. "Tak to u nás kostí chodí. Co nás nezlomí, to nás posílí."

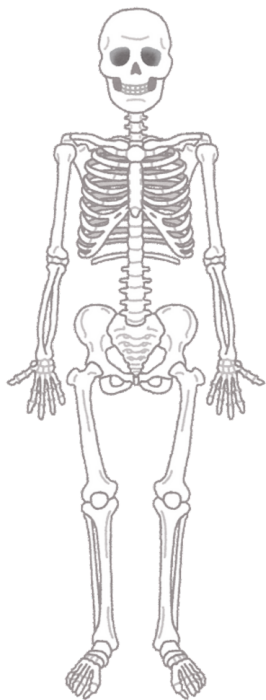
Anička se postupně vrátila ke všem svým oblíbeným činnostem. A Klára? Ta byla na svou jizvu pyšná. Byla to její medaile za odvalu. A kdykoliv potkala novou buňku, s hrdostí vyprávěla svůj příběh o tom, jak se zlomila a zase dala dohromady - silnější než kdy předtím.

Víš, kolik máš v těle kostí?

Zkus spočítat
kosti na ruce

Je jich hodně, vid?
Celkem 27!

A kolik na lebce?
22 kostí.

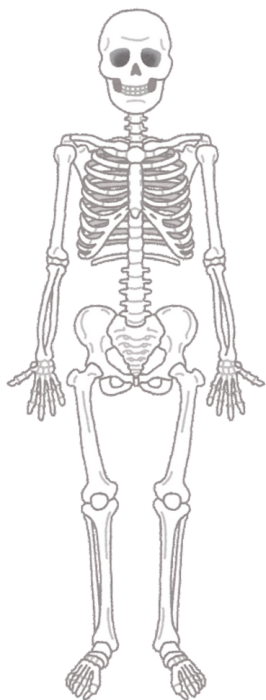
A z kolika kostí se
skládá celá kostra?

206
kostí

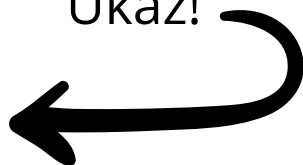
**Víš, kde máš předloktí?
Kde je loket a zápěstí?**

**Která kost v těle
je nejdelší a nejsilnější?**

Ukaž!

(stehenní, býka)

A víš, co unese?!

Znáš jazykolam:

“Klára na klavír hrála.”

Řekni ho 3x za sebou!

